

La Roca del Vallès, vista general. | JOSEP M. PLANAS

Calle de La Roca del Vallès. | GERMANS MARTÍNEZ

Can Quana i riu a La Roca del Vallès. | ENCARNA PARDO

Carretera La Roca-Granollers. | JOSEP M. PLANAS

Llinars del Vallès. | JOAN DOU

Parc de Llinars del Vallès. | JOAN DOU

Aquella nit des Nadal...

LA NEVADA DE 1962 HA FET HISTÒRIA i resta ben palesa en la memòria de molts testimonis. Revista del Vallès va dedicar al tema l'extra de Nadal de 1963 amb un dibuix a la portada de l'aquarel·lista **Joan Torrabadell**. Van parlar del tema en aquest cas: **Jacint Bellonch** (la nevada en vers), **Josep Rierola**, **José Oliva**, **Aureli Peláez de Ojeda**, **Manuel Mateo**, **Jaume Llacuna** i... el relator anònim de tot allò que va passar amb referències al treball especial realitzat per l'alcalde, **Carlos Font Llopart**.

Però d'aquells dies hi ha també molts més testimonis que han passat al paper imprès, com el recollit al llibre 1958-1969, Escolisme a Granollers per **Rosa Ruera**, que

relata la tasca que van fer les Noies Guies escoltes de Granollers: "Aquella nit de Nadal sortíem amb la família de missa del gall i recordo que el pare va dir: "El cel fa color de neu". I així va ser. Amb crits d'alegria ens despertàrem el dia de Nadal de 1962. Havia nevat, però no molt, moltíssim, era increïblement increïble... Amb l'ajut del telèfon aviat ens vàrem posar d'acord les Noies Guies, s'havia de fer alguna cosa més que parar la taula i es va decidir sortir i posar-nos a fer el que fes més falta. De seguida es va saber que a l'estació de França hi havia un tren atrapat per la neu i entre totes ens vàrem repartir la feina, sempre sota les ordres del personal d'assistència. Unes

Actuació especial de l'Agrupament Anna Frank duent a terme diverses tasques d'ajuda

a recollir els passatgers i repartir-los a diferents cases, d'altres a treure la neu d'alguns habitatges que necessitaven ajuda, d'altres als principals carrers perquè el trànsit pogués tornar a rodar sobretot per les emergències, d'altres a petits carrerons per a obrir camins a cops de pala. No recordo si vaig menjar l'escudella i la carn d'olla o alguna queixalada de torró, però sí que recordo que al vespre a l'estirar-me al llist estava baldada i em feia mal tot i, a sobre, no podia tancar els ulls, ja que la força del blanc de la neu me'ls havia afectat. Però sí que recordo que estava contenta perquè havíem ajudat molta gent a la nostra ciutat i només per això ja valia la pena".